

Inma Rodríguez i Xaro Muñoz, Agrupació Musical

Nom/Cognom	Inma Rodríguez, presidenta de l'Agrupació Musical d'Alfara i Xaro Muñoz, tresorera de l'Agrupació Musical d'Alfara.
Títol	<i>Inma Rodríguez, Xaro Muñoz i l'Agrupació Musical</i>
Categories	Cultura, dona, festes, tradicions, música
Data i lloc de l'entrevista	Dimarts 19 d'octubre de 2021, a l'Escola Musical d'Alfara
Equip entrevistador	Etnograma (Rosella Alonso Frau, Nelo Vilar)
Enllaç	https://youtu.be/sTdtA6Ldqt0
Extracte	https://youtu.be/VrtLfYQ4ZcQ

El dimarts 19 d'octubre vam visitar l'Escola de l'Agrupació Musical d'Alfara per entrevistar a Inma i Xaro, que són part de la seua Junta Directiva.

Tot i tractar-se d'una Agrupació jove —enguany celebra el seu 31 aniversari— té un gran arrelament al poble, on participa de totes les festes i dates importants, posant la nota festiva i alegre. En esta conversa ens expliquen la situació actual de l'Agrupació i el seu funcionament, amb nombrosos detalls poc coneguts.

Es connecta, a més, amb la història musical d'Alfara, lloc que va vore nàixer al Mestre Palau el 1893, compositor i director musical de fama i prestigi internacional que arribà a guanyar el Premi Nacional de Música en dos ocasions (1927 i 1945). A Manuel Palau encara el recorden amb afecte els habitants i músics d'Alfara, i a qui reten homenatge incorporant les seues composicions en el seu repertori.

Sinopsi

Entrevistem a Inma Rodríguez i Xaro Muñoz, membres de la Junta Directiva de l'Agrupació Musical d'Alfara des de fa 17 anys. Aquesta Agrupació Musical es va fundar al poble el 16 de novembre de 1990, i tres anys després es va crear la Banda de Música.

Actualment, compta amb una Escola de Música amb 87 alumnes on, a més de preparar-se per formar part de la Banda, amb classes de solfeig i instrument, s'imparteixen classes de cant, piano o guitarra elèctrica.

Es una Agrupació amb 245 socis, el que demostra els bons sentiments que desperta en tot el veïnat d'Alfara i l'important paper que juga com a motor cultural i festiu de la localitat.

Transcripció

Gràcies per rebre'ns tan amablement. Mare meua, mos heu generat moltes coses enseguida.

Inma Rodríguez: Igualment. Moltes gràcies de contar en nosaltres.

Bueno, sou la institució cultural...

Inma: La veritat sí, de les més importants que hi ha en el poble, com aquell que diu.

Si no la més, clar, clar.

Inma: Home, cultural en quant a gent sí.

Clar, per quantitat i per qualitat tamé .

Inma: Sí, tamé , tamé , exacte.

Que genereu cultura directament.

Inma: Sí, exacte, la veritat és que estem molt contents en això.

Xaro Muñoz: I damunt este any que és l'any postpandemia la veritat és que tenim 87 alumnes...

Inma: En l'escola.

Mare meua!

Inma: Sí, estem molt contents.

Xaro: ...que està de categoria. I 245 socis.

245? Ostras, mare meua!

Xaro: 245 sí.

Inma: I pa ser un poble que no n'hi ha molta tradició musical, que som joves, pues estem contents, la veritat. No ens podem queixar.

Vos podeu presentar? Dir-mos qui sou i quin paper teniu dins de l'Agrupació.

Inma: Jo sóc Inma, Inma Rodríguez. Sóc la Presidenta des de fa... des de l'any dos mil... espérate...

Xaro: 2004

Inma: Des de 2004? No, des de 2004 sóc de la junta directiva. I un poquet després, quatre anys, des de 2008 és quan escomencí a ser la Presidenta. Porte ja 20 o 21 any ja casi, no? Els còmpters no m'he ixen molt bé. No he tret bé els còmpters però más o menos. Portem un grapat d'anys.

Xaro Muñoz: Jo sóc Xaro Muñoz i treballe ací. És dir, jo escomencí a la junta directiva, val? I sóc la tesorera des de fa...

Inma: Igual com jo.

Xaro: Igual com ella. Des de fa 16 anys, val? I a l'any d'estar ací em varen proposar agarrar el tema d'administració i tot això. I tamé fa 15 anys que duc el tema administratiu. Estic prou implicà.

Inma: És la secretària d'ací de l'escola.

Xaro: Prou implicà en l'escola, la veritat.

Vosotros estàveu quan se va fundar la Banda?

Inma: No, no, no, nosaltres no. Jo, personalment, me vaig apuntar ací quan els meus fills escomençaren a entrar en l'escola de música, que eren menuts. I jo en eixa època, quan se formà la Societat jo pràcticament no, perquè encà no tenia fills i no estava molt implicà. Havia creat una empresa i no tenia res que vore en el poble. Xaro un poquet abans.

Xaro: Jo me apuntí abans que ella perquè jo tinc... la meua filla xicoteta és de l'edat de la seua filla, però tinc un altra gran. Entonces jo ja estic ací 28 anys, val? De sócia. Però tampoc he sigut quan se fundà i tot això.

Inma: Mosatros escomençarem a anar perquè mosatros som amigues des de menudes, des de que teníem sis anys. I vàrem coincidir quan prengueren les xiquetes la comunió. Ja feia temps que no havíem tingut relació. I a raiz d'ahí parlàrem de lo de la música i entonces les apuntàrem. I com sempre mos ha agradat, mos agradava col·laborar en tot, entonces se vàrem oferir. La Junta en aquell entonces estava un poquet malament, realment ho portava pràcticament soles una persona. I entonces volguérem vindre a col·laborar i entràrem a ajudar. I d'ahí, d'ahí pues ja fa, pues lo que te dic, de l'any 2003 crec que entràrem, ho tinc ací apuntat més o menos. Es que imagina si fa anys que ja ni se'n recordem.

Xaro: Fa 17 anys. Perquè la meua filla... no, no, més.

Inma: Més, Xaro, més.

Xaro: Fa 18 anys. La meua filla en tenia 14, és a dir, fa 18 anys. 2004, 2004.

Inma: En el 2004 mamprengueren. Des d'entonces estem.

Bueno, lo que sou és la Banda, però sou tamé l'Escola.

Inma: Exacto. Tot, sí. L'Agrupació està formà per lo que és... la base és l'Escola d'educandos, i después ahí se formen pa entrar en la Banda. Tenim un conjunt instrumental, prèvio a la Banda. I después esta la Banda Simfònica, que és la finalitat de quan els xiquets entren ací a estudiar, la seua finalitat és entrar en la Banda. Després hi ha gent que continua als conservatoris i n'hi ha gent que soles se queda ací en la Banda, perquè ho fa de forma tamé pa fer un poc... més lúdica, que no se vol dedicar a la música. Però entonces hi ha de tot.

Xaro: Duguem molts anys en la junta directiva. La veritat és que ara tenim músics... tenim molt bona relació amb els músics. Això no vol dir que els cantes la letania, perquè... [risses], però la veritat és que tenim molt bona relació amb els músics.

Inma: Lo que passa és que la Banda... el problema que teníem ací en el poble, lo que t'estava comentant, com no és un poble molt de... no és un poble que tinga una cultura musical des de fa molts anys, som molt joves, pues ací la gent, els xiquets... és una Banda jove. I sempre serem joves. Perquè el que passa ací, quan ja són majorets, que ja comencen... pues són xics de 20 o 25 anys, pues molts escomencen ja que si nóvios, que si parelles, que si s'independitzen, i costa tornar. **[5 min.]** Vull dir jo que majors pues n'hi han poquets, lo que te dic jo, perquè se'n van. Després venen els fills, però ells no venen, no tornen a tocar, poquets tornen a tocar. Entonces, eixe és el problema, que no és una Banda... de moment, tot este temps estem veient que no va a ser una Banda molt de gent molt major, sempre serà una Banda de gent jove. Si els que estan ara no es queden, però...

Xaro: Això unit també a que les bandes ara no és com fa trenta i quaranta anys, que eixies de casa per anar a la Banda, per anar a sopar. Ara ha canviat.

Inma: Ara hi ha molta diversitat pa poder elegir. Sí que és veritat. I estem molt propet també de València. Però bueno, però estem contents, pal poble que tenim estem contents.

Són molts alumnes, i quants mestres hi ha? Quants professors?

Xaro: N'hi han ara 17 mestres. I els de l'any passat... lo que passa és que l'any passat amb el COVID clar se tingué que parar, però este any s'ha représ, és que donem classes de solfeig en l'Escola San Juan de Rivera. I d'allí n'hi han 22 alumnes.

Inma: Donem extraescolar. Lo que vol dir-te ella és que en l'escola pública anem i donem allí la classe extraescolar de música.

Xaro: I 22 alumnes la veritat és que està molt bé. Perquè pensem que després eixos alumnes vindran ací a l'instrument i tot això. La veritat és que este any sí que és un any que estem molt contents.

Els mestres són del poble?

Xaro: De tot.

Inma: De tot. Lo que sí que ara estem fomentant molt, per exemple, és que la gent que s'ha format ací, els mateixos alumnes que hem tingut ací, quan ja comencen a estudiar un mitjà o un superior pues sí mos fa falta un mestre... a les hores d'ara en tenim tres o quatre mestres que són formats ací a l'Escola.

Xaro: Sis n'hi han ara.

Inma: Sis! Veus? Sis músics que estan formats... entonces pues mosatros... sobretot mira el Director que tenim ara va ser dels primers alumnes que se va formar ací. El Director que tenim en la Banda és... els músics fundadors van fer, han fet farà cosa de dos anys o tres es varen fer els 25 anys, perquè l'Agrupació se formà quatre o cinc anys abans que lo que era la Banda, val? I entonces estos són, ja te dic, el Director que tenim ara és pues dels primers músics que ixqueren, de la primera promoció de músics que ixqueren.

I l'Escola seria prèvia a la Banda.

Inma: Exacte, exacte.

Xaro: El Director li diuen Carles Antoni Taronger i, a part de ser Director de la Banda, és Director del Conjunt Instrumental, dirigix ara una bandeta de xiquets, que és voluntària, però que estan anant casi tots de huit anys, i després també és Cap d'Estudis.

Inma: Ell està molt implicat.

Xaro: Sí, és una persona molt implicada

Inma: Ell, la seua... esta Escola és com si fóra una cosa molt personal d'ell.

I quan passen a la Banda, els instruments i els uniformes, això s'apanya cada u o ho dóna l'Agrupació?

Inma: De tot. Mosatros tenim instruments, que si n'hi ha gent que no pot en eixe moment adquirir-se-los ell, mosatros lo que fem és fer un alquiler anual hasta que entren en la Banda. I una vegada que entren en la Banda ja si volen quedar-se-lo i si no mos el tornen i ja se compren el seu. En el tema de l'uniforme sí que cada u se compra el seu. Antes, la política que tenia quan mamprenguérem, sí que el donava la Societat. Però, què passava? Pues que val molts dinés, mosatros som una Societat xicoteta, hi ha que mirar els dinés. Lo que passa és que quan entraven en la Banda els donaven el trage i els músics estaven dos anys, quan teníem algun acte que fer, no cobraven. Era pa pagar-se... Pues mosatros al final ho hem fet d'un altra forma. El

músic se compra en trage i el músic des del moment que entra en la Banda ja cobra, proporcionalment cobra. Perquè estar dos anys que estaven sense cobrar, els músics tamé... al fi i al cap tots volen una gratificació, ja que estan ací de forma altruista, que vindre a assajar totes les setmanes dos vegades, dos vegades a la setmana i a altes hores de la nit això és sacrificat, entonces d'alguna manera hi ha que gratificar-los el seu treball que fan. Mosatros vàrem fer açò farà uns anys i a la gent no li pareix mal.

Xaro: Pareix que li ha agradat.

Inma: Hi ha pues gent... lo que tamé fem, tenim com si fora... la gent que li ve el trage xiconino mos el torna i eixe el pasem. Entonces, tot lo que pugam ajudar...

Xaro: Un banc de trages pal que vulga participar.

Inma: Intentem ajudar en lo que podem als pares.

I quants músics teniu ara mateix a la Banda?

Xaro: 45.

Està bé!

Inma: Sí, sí! Està bé, està bé. Mos agradaria que vingueren tots, tots, tots a assajar, però això és un poquet complicat. Venen, al final sí que venen a tocar. Assajen, eh? Al final sí que venen a assajar, lo que passa és que no coincidixen a vegades, en el tema dels assajos, tots a la vegà. **[10 min.]**

Xaro: Es un problema en totes les bandes.

Inma: Si, mosatros som tamé del Comité Comarcal de l'Horta Nord, de la Federació. I anem allí a totes les comarques... a totes les reunions comarcals que fem i tots parlen de lo mateix. Des de les bandes més grans, que tenen ja 100 i 150 anys, hasta les més menudes. El problema del assajos passa. Hui en dia la gent té moltes coses, té tantes coses, i costa. Però bueno, al final tot ix. Els concerts ixen bé. La setmana passà vàrem fer un concert.

Xaro: Sí, molt bé. El Excel·lent.

Inma: Si que tocà el grup juvenil, no? El Grup Instrumental i la Banda Gran, i estigué molt bé.

Xaro: Ara el dia 20, Santa Cecília, l'anem a fer en el Paranimf de la Universitat Cardenal Herrera CEU i el Concert de Nadal tamé. Vull dir-te que bé. Hi han ganes, és que ara hi han ganes, com hem estat tancats tant de temps.

Inma: I els socis tenen ganes tamé, saps?

I en quines ocasions toca la Banda? Suppose que festes, m'imagina, no?

Inma: Sí, les festes del poble. Después, fem Santa Cecília, que això sempre és novembre, fem ahí la setmana; después son les Nadalenques i después ja pues fem els intercanvis que mos marca la Diputació... i la Generalitat tamé, no?

Xaro: Sí. El Excel·lent que és de la campanya Retrobem, participa la Banda tamé en la Cabalgata de Reixos d'Alfara, el Encuentro, el Concert de festes, en totes les Clavaries i sempre que l'Ajuntament mos necessita la veritat és que sempre este ahí.

Inma: Mosatros tamé estem contents amb l'Ajuntament. Vull dir jo, que estem... tenim bona harmonia. Hi ha un conveni de col·laboració i estem contents, te tinc que dir que estem contents. Este edifici està cedit per l'Ajuntament. Nosaltres no podríem... la Societat no podríem tindre un edifici propi. Entonces este edifici a mosatros mos ha fet... estàvem antes en el Teatret, antigament. Estàvem en el teatret i això ja... la veritat, a mosatros se mos quedava xicotet, no teníem un lloc per assajar en condicions. I estava este edifici, i al final pues mira mos el ha cedit i estem molt contents.

Xaro: I estem molt a gust, la veritat és que sí.

Inma: Estem a gust. Gràcies a l'Ajuntament, que si l'Ajuntament no volguera pues... Però, la veritat, és lo que diu Xaro sempre que hem anat ells mos tenen a mosatros però mosatros tamé els tenim a d'ells.

Xaro: És mutuo, ara la veritat és que és mutuo. Sí, sí.

Inma: Hem tingut èpoques un poquet més roïnes, però bueno, no en esta corporació, sinó en les anteriors. Al final tot s'arregla i bé.

Si són jovenets igual no van a Falles, per exemple.

Les dos: Sí, sí, sí!

Xaro: De fet ells estan en una bona falla, eh? En la de Russafa, la de Conde Altea.

Inma: Maestro Gonzalbo - Conde Altea.

No és poca cosa, caramba!

Xaro: I tamé en Massamagrell, en la de Massamagrell tamé toquen. Vull dir-te, sí que van a Falles. Es que actes no te'ls hem dit però sí que ne fan molts; ara per exemple: desembre, les Filles de Maria, a març falles, totes les...

Inma: Les comunions.

Xaro: Les comunions, tot això ho fan.

Inma: Saps què passa? Que ací en la Comarca, no sé si per la teua Comarca tamé passarà, no sé... a nivell de la Comarca de l'Horta Nord tenim un Pacte de Cavallers, que se diu. Ací som 27 Societats, no? O som...?

Xaro: 27, 27.

Inma: 27 societats. I tenim un Pacte de Cavallers, que se diu, entoces, per exemple, jo no puc tocar en Moncà si hi ha una Banda, jo no puc tocar si no me dóna permís la Banda. Per exemple, farà poquet vàrem fer un acte en Moncà però perquè les dos bandes estaven ocupades i entonces me tocaren, les dos bandes me digueren que no hi havia cap problema, que passara pressupost. Però si no, mosatros per el nostre conte, si a mi me venen a demanar el pressupost... Però això ja ho fa la Societat, però de moment mosatros ací en la Comarca de l'Horta Nord la gent ho respecta tot això molt.

Xaro: I nosaltres, per exemple, és que se duguem molt bé amb tots els de la Comarca. Amb tots!

Inma: Tenim molt bona relació, sí que és veritat.

Vam entrevistar a Pepe Poveda, que és...

Inma: El dels Fideus.

La Unió Músical...

Xaro: Fideus, Fideus.

El dels Fideus, clar! Que ens va dir que havia fet algun intercanvi amb vosaltres...

Inma: Sí, tenim molt bona relació.

Xaro: Relació amb tots.

A més és molt simpàtic.

Xaro: Sí. Però vull dir-te, que damunt en tots. En unos tens més feeling evidentment que amb altres, evidentment, però és que amb tots. I ací per exemple, en Alfara som incapaços d'incomplir un Pacte de Cavallers. Incapaços. Sí, és lo que hi ha.

Inma: Tindriem que canviar el nom, perquè això de «cavallers»... En la pròxima Comarcal vaig a dir-ho, que no havia caigut jo.

Xaro: Pues dóna igual, pues de senyores, me dóna igual. Però que és aixina.

Inma: De persones, anem a ficar de persones i no fiquem sexes.

Xaro: Però, ja te dic. **[15 min.]** Tamé tenim un grup molt... és dir, pues això, ara de pares, que els xiquets estan en el Conjunt Instrumental. El Conjunt Instrumental és lo previ a la Bandeta, i entonces hi ha una colla de pares molt guai tamé .

Inma: Que els agrà juntar-se, ajudar.

Passen del Conjunt Instrumental a la Bandeta i després a la Banda?

Inma: No, no, el Conjunt Instrumental és la Bandeta, és lo mateix.

Xaro: Ells han iniciat, digam, voluntàriament, als hui anys que és previo...

Inma: Però això és nou d'enguany.

Xaro: És nou d'enguany... Al conjunt Instrumental. Después estan dos anys, tercer i quart, en el Conjunt Instrumental i després passen a la Banda. El que entra en la Banda, si va al conservatori pues amb el conservatori és suficient, però si no va al conservatori ha de fer dos anys d'instrument, perquè clar, té que tocar bé.

Inma: Tenen que reforçar-se més.

I quan passen a la Banda fan algun acte? Una acollida..?

Inma: Si, el dia de Santa Cecília mosatros la vespra fem el concert i ahí lo que fem és arregarlos a cada casa de cada u. Anem, va la Banda i anem el Director i jo com a Presidenta, i entonces l'acollim i entrem en la... I después allí en el lloc, en este cas... antes ho fèiem en el Teatret, bueno l'any passat, ja fa dos anys, ja ho vàrem fer ahí en el...

Xaro: O tres anys.

Inma: Sí, és que en açò del confinament portem un poquet de cacau. Però ja ho vàrem fer ahí en el Paranimf. Entonces lo que fem és això, els donem els diplomes, el pin de la Societat i ja entren a formar part.

Xaro: Al dia següent fèiem un dinar...

Inma: De germanor.

Xaro: Este any no sabem lo que farem, clar.

Inma: En estes coses estem un poquet encara marejats. Algo farem però no sabem el què.

Imagine que les bandes antigues eren tot homes, en la junta i en tot. Això ha canviat veritat?

Inma: Sí, sí! Jo tinc que dir que quan mosatros entràrem fa vint anys ja, la primera comarcal que anàrem, jo recorde que seríem dos o tres xiques, no seríem més. Era molt de homes, molt de homes. Però a hores d'ara ja no, jo te tinc que dir que no.

Xaro: No, d'això res.

Inma: Esta junta ara està un poquet equilibrà...

Xaro: No, només hi ha dos homes.

Inma: Dos homes, però tres dones... és que en som poquets... ah no, és veritat!

Xaro: No.

Inma: En esta junta en concret som més dones que homes.

Xaro: Sí.

Inma: Ja portem uns anys que som més dones que homes.

Xaro: Sí que és de veres, que la primera vegà que entràrem a la Junta Inma i jo, és dir, era de homes i tipo «poderes fácticos» me paregè a mi, saps? De «tu faràs açò, tu faràs lo altre...». I jo, jo que tinc caràcter, i ella, jo feia «sí, tu dis, tu dis que ho tens clar amb mi», saps? [risses] Es aixina, no per res, però...

Inma: Era un altre... és que pareix que no, però en vint anys han canviat les coses. Sí que tinc que dir, sí que és veritat, que entonces hi havia més homes, però se deixaren les coses clares i mos deixaren pas, no n'hi hagué cap problema.

Xaro: Sí, cap problema.

Inma: Cap problema. Però sí que ha canviat molt.

Xaro: I en la Comarca, en la Comarca tamé .

Inma: I ara de presidentes hi han moltes dones presidentes.

Xaro: Sí. Te tinc que dir... mira, la presidenta de la Federació és dona enguany. Tenim que dir-ho que hi ha moltes presidentes, ara sí. Han canviat molt les coses.

Al conservatori on van des d'ací?

Inma: A Moncà. Normalment, la majoria va a Moncà. Sí que han anat a Velluters en tenim alguno...

Xaro: I a Meliana algun altre.

Inma: A Meliana. I allà a Sagunto tamé , algú ha anat.

Xaro: Qui?

Inma: La xiqueta esta, la Aroa tamé va a...

Xaro: Sí, al Port!

Inma: Al Port. Però bueno generalment, el percentatge més alt van tots a Moncà.

És lo normal, està a la voreta.

Inma: Sí, el percentatge més alt.

Volíem preguntar-vos pel repertori. No sé qui fa el repertori. O igual hauríem de parlar en el...

Xaro: Això és el Director.

Inma: Nosaltres ahí sí que... nosaltres al Director sí que no li imposem res, val? Mosatros sí que li donem llibertat a d'ell. Entonces ell és el que marca...

Xaro: El fa ell, el fa ell.

Igual parlem amb ell en algun moment.

Inma: Sí, sí, sí. Carles.

Xaro: Jo si vols t'envie el contacte de Carles. Te l'enviaré i parles amb ell.

Clar.

Xaro: Molt agradable, i li ho dius i ja està.

Què bé! I en quant als músics, la proporció d'homes i dones?

Xaro: Hi ha més dones que homes.

Inma: Hi ha més dones que homes també. Es que ha canviat molt, de veres.

Xaro: Justament l'altre dia estava visualitzant en el concert... de fa anys, i dic «ui com ha canviat açò!». Ara és al revés, fa vint anys era al revés.

Inma: Mira, els clarinets, soles en això de clarinet... què n'hi haurà, dos xics? Crec que hi ha dos xics assoles. I és l'això que te...

Xaro: La corda més numerosa.

Inma: Més numerosa, i tot lo demás son dones.

Xaro: I també que al principi el clarinet només l'agarrava la dona, ara agarra tot cada u.

Inma: Sí, és que mosatros sí que és una Banda molt de dones. Hi han homes però la majoria són xiques. **[20 min.]**

Jo crec que comença a ser aixina en tots els puestos.

Inma: Sí, en moltes sí que... hi ha de tot, no? Però sí... Sí que és veritat que jo lo que veig és que els que tenen més arraigo, els que més perduren són els homes, eh? Els que més temps duren en la Banda. Per lo que siga, per compromisos personals...

Xaro: Pues molt fàcil, després si una dona té el xiquet i tot això, després jo ho he vist se queden en casa en el xiquet a les deu de la nit.

Inma: Que ahí encara mos falta un poquet a les dones, però bueno...

Volia preguntar-vos també pel tema del Coronavirus; ha sigut un moment que les bandes de música... tocant en balcons... jo no sé si la Banda ha fet algo ací, alguna coseta.

Inma: Mosatros sí que tocàrem als balcons, perquè això ho marca també des de la Federació. Entonces en concret jo, claro, jo te dic en el meu carrer, però sí que ho varen fe els músics, els que volgueren ixqueren al balcó i varen tocar també en el Coronavirus. Però després més coses tampoc varen fer.

Xaro: No, ells en principi intentaren fer assajos, però...

Inma: No se podia.

Xaro: Varen vore que era impossible. Entonces ací lo que ha funcionat en el COVID ha sigut l'Escola. La veritat és que sí. En instruments, en solfeig i tot. Molt bé.

Inma: Molt bé, l'Escola ha funcionat molt bé.

Xaro: En l'esforç de pares, de mestres i de tots l'escola ha funcionat molt bé. La Banda estigué paralitzà quatre mesos.

Inma: És que era impossible fer un concert... fer un assaig online era molt complicat. I vindre ací era impossible, ho teníem completament prohibit per la Federació i per la Conselleria. Entonces no... però l'Escola sí que se va fer de forma online, l'any passat se va fer l'Escola bé però online, funcionà, acabàrem el curs. Mos baixaren molt els alumnes, que és lo que diu Xaro, sí que se notà.

Xaro: Home, és que tin en compte -que jo ho entenc-, una classe de piano...

Inma: Val molts dinés.

Xaro: Son dinés, entonces claro...

Inma: Fer-la online n'hi ha pares que no ho assumixen. És normal.

Xaro: Jo ho entenc perfectament. El cara a cara, o la classe de cant, que donem cant, pues... però bueno, la veritat és que ho torejarem com poguérem i ixquérem del tema. No se plantejarem el fer ERTE ni res.

Inma: No. Els mestres tingueren el seu contract, tots treballaren hasta l'últim dia, vull dir que això sí.

Entonces, l'Escola no és només per a lo típic de la Banda. Teniu una muntonà de coses extra, no?

Inma: Sí, mosatros hi ha gent que, per exemple, ve en concret a tocar guitarra elèctrica i no entra en la Banda. Son gent major, gent de cinquanta anys que els apetix i venen a donar classe.

Xaro: Piano, cant...

Inma: Si, entonces, vull dir, que això no es... hi ha gent que ve perquè li agrà, gent major, mares dels xiquets que els agrà i s'apuntaren a llenguatge musical i després s'agarraren el seu instrument, però que algunes no sé si entraran en la Banda.

Xaro: Mira, la setmana passà començà ací, els adults, que son sis i cada u té un instrument, començaren una bandeta d'adults. Que la veritat és que jo entrí i «xicos, que guai!» i damunt La Misión, o siga que ho feien bé.

Inma: Sí, però que ells pues ho fan com a forma... com afició personal.

Xaro: Però ells no volen entrar en la Banda, no volen.

Inma: Claro, entonces hi ha que donar-li a tota la gent que vullga, mosatros mentre estiga relacionat en la música i tot això, pues fa poble.

Xaro: Jo, per exemple, a mi m'agradaria ací que se donara, però no hi ha manera...

Inma: No hi ha forma...

Xaro: Tabal i dolçaina. És algo que m'encanta.

Inma: Tots els anys ho oferim, però és impossible, no sabem què passa.

Pues està de moda! En molts pobles...

Inma: Està de moda, pues ací volem.

Xaro: No hi ha manera!

Inma: Jo no sé si... unos diuen «Si jo me vull apuntar», però si no tenen companyia, no sé si els dóna vergonya o algo. Però sí que tots els anys ho oferim i de moment...

Xaro: Però no hi ha manera. Però bueno, a poc a poc.

Inma: Algun any ixirà, algun any. Tenim que fer una colla.

Segur, segur. Al meu poble que és més xicotet que este tenim agrupació, fa molta festa.

Xaro: Sí, sí, sí.

Inma: Pues ací algun dia farem la colla.

Segur, segur, segur.

Inma: Segur. Per nosaltres no quedarà.

Pues molt bé. Jo crec que ho deixem ací si te pareix.

Bueno, no sé si... han parlat de la bona relació amb les bandes, no? De la Comarca i això. No sé si estan agermanats amb alguna Banda.

Inma: No, nosaltres no. No ho hem fet.

Xaro: No estem agermanats amb ninguna Banda.

Inma: Ni jo ni ninguna, que jo sàpia...

Xaro: Hi ha algunes que sí que estan agermanades en una Banda de França, en una Banda de.. Però nosaltres no.

Inma: Bueno, però molt poquetes que jo sàpia.

Xaro: Sí, però alguna n'hi ha.

Inma: Nosaltres no, desde luego.

I en el poble, quina és l'acollida que tenen cap a la Banda?

Inma: Pues en el poble ara bé, ara bé [risses]. Al principi, saps què passa?, que les suspicàcies i la gent... Vingué una societat, se formà un grup de persones... [25 min.] varen crear lo que és l'Agrupació Musical i entoncs pues que si l'Ajuntament te deixa açò la gent que no és de la música ho mira «per què l'Ajuntament te que ajudar a d'ells?». També era al principi que no hi havia tantes associacions, entoncs estava un poquet volcà en l'Agrupació i entoncs molta gent que no tenia res que vore en la música pensava que «tot era pa la música, tot era pa la música». I aixina al principi, però después jo pense que s'han anat donant compte i veu que no, que estem gent que estem molts anys ací treballant sense rebre res a canvi. Vull dir jo que nosaltres no cobrem per fer la llavor que estem fent de membres de la junta directiva i estem portant endavant una agrupació amb una muntonà de gent i amb uns xiquets, que formem uns xiquets, i eixòs xiquets hi ha gent que se dedicarà algun dia a ser mestre de música, i estem fomentant-los uns valors, pense jo, que el va a vindre molt bé pal seu esdevinar de la vida. I entoncs jo pense que la gent ja anat adonant-se cómpter i jo ara ja me sent acollida i me sent valorà.

Xaro: Sí, jo tamé . Això tamé ho tindries que preguntar a les altres agrupacions.

Inma: Sí, està clar, està clar. Es com tot. Ací n'hi han agrupacions de totes les classes i de totes les formes.

Xaro: Jo per exemple, tu me preguntes de totes les agrupacions d'Alfara, jo encantà que els ajuden, tant a la Pilota com al Fútbol... Jo encantà.

Inma: A tot, Xaro.

Xaro: I no he protestat mai de res.

Inma: Claro.

La quantitat de socis que teniu vol dir...

Inma: Exacte.

A més que la Banda tamé és un lloc per a socialitzar-se, no? Per a conéixer, per a fer poble, no?

Inma: Jo pense que és un lloc xulo. I sobretot pensant sempre... jo sempre he pensat en els xiquets, en els joves del poble. Tenen un lloc. Per lo menos ací jo pense que se fomenten uns valors molt bons i sobretot el companyerisme, perquè el tocar en grup no és una agrupació individualista, al contrari. Ací no ix ningú més que un atre, ací tots som uno, perquè tots tenim que sonar, pa que sone bé tots tenim que tocar. Entoncs, no se destaca ninguno més que l'altre. I ací no ve ningú a fitxar-mos i donar-mos un muntó de millons i emportar-se-lo pa un atre... Ací anem formant-nos com podem, poquet a poquet. Per això te dic, hi ha bon ambient, bon ambient.

Bueno, ací a Alfara teniu el grandíssim, un dels grandíssims músics...

Inma: El mestre Palau.

Jo no sé si... això ho parlarem de tota manera amb el director, imagine que en el repertori...

Inma: Sí, hem fet!

Xaro: Clar, sí!

Inma: Mosatros vàrem fer fa molts anys, jo no estava encara...

Hem vist dos homenatges.

Inma: Exacte. Se li varen fer homenatges. Tot això sí. Sí que l'hem tingut en còmpter molt.

Xaro: I se fica repertori de Mestre Palau.

Inma: I de compositors valencians tamé .

Xaro: I dels germans Sanchis que tamé estaven. També els ficà, tamé .

Inma: Lo que mos és un poquet més complicat és tocar el Himne d'Alfara del Mestre Sanchis, perquè és un poquet complicat [risses]. Ixe sí que se nega ell un poquet ell a tocar-lo, perquè és un himne un poquet complicaet complicaet. Supose que serà per la composició. Però per lo demés sí.

Xaro: Sí, sí, el repertori de Palau està ahí. És del poble!

Inma: I ells vingueren ací...

Xaro: Sí, vingué la família.

Inma: Li varen fer un concert, un homenatge, i estigueren ací la família. No tenim molta història però lo que tenim sí que intentem cuidar-la.

És una història bonica.

Inma: Sí, bonica. Als primers fundadors, el primer grup de gent, desde luego és un mèrit fer lo que varen fer... I més tenint en el poble del costat una Banda molt important i una altra que s'havia format.

Xaro: Sí, sí.

Inma: I lo propet que estem, saps? Que molta gent ja anava al Centre Artístic Musical. Entonces, vindre ací i mamprendre, que mamprengueren amb cinquanta alumnes, aixina sense tindre res, pues és una llavor per a valorar molt.

Xaro: Grandiosa.

Inma: I después, pues escolta, és lo que te dic, el poble no és un poble gran i, escolta, tindre 250 socis i una Escola en huitanta i pico alumnes...

Xaro: Està bé.

Inma: Està molt bé. Intentem cuidar-ho. Mosatros sí que som molt formiguetes, formiguetes, ací no mos agrà gastar molt. Entonces, estem contentes, veritat? L'Agrupació està prou sanejà. Estem molt contents. Tenim a tots els mestres donats de alta. Tot oficial, ací tot, tot, tot té que ser oficial.

Xaro: Sempre.

Inma: Des del primer dia que entràrem nosaltres això sí que ho tinguérem en compte. Estem contents. Estem orgullosos, pa què dir-te. És lo únic que s'anem a emportar: estar contents amb lo que fa uno i ja està.

El pressupost? Aneu bé de pressupost?

Xaro: Anem a vore: qui va bé de pressupost?

Inma: Ací mai se va bé. Mosatros estem rondant al voltant de... mosatros no tenim grans pressupostos, però estem en uns 90 millons, 90.000€ perdona! **[30 min.]**

Xaro: 90.000€. 90 millons ni que fórem Amancio Ortega (risses)

Inma: Perdoneu, perdoneu. 90.000€, 90.000€ Esta bé pa nosaltres, esta bé.

Xaro: Lo que passa és que... què passa? La seguretat social, lo dels treballadors ahí està, ja ho sabeu. Es a dir, les ajudes que donen pues són poca cosa. Jo açò ho dic en una Comarcal o lo que siga, pues donen pa poca cosa.

Inma: Podeu preguntar tamé als mestres i voreu com estan molt contents en l'Agrupació Musical d'Alfara.

Xaro: Se paga el dia 5, estan tots contractats i tot lo que fan ho cobren

Inma: Estem contents. Els mestres són tots molt joves tamé . I això és molt important. Gent molt involucrà i la veritat molt bé, molt bé, molt bé.

Pues molt bonic. Gràcies una altra vegà.

Inma: A vosaltres. Hem estat a gust.

Xaro: Mosatros encantaes.

Inma: Mosatros és que som molt xarradores.